

MANŽELKY

Nejsi
jedinou

THRILLER

TARRYN

FISHER

MANŽELKY

THE WIVES

© 2019 by Tarryn Fisher

This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Vrzalíková, 2021

Cover © Paweł Panczakiewicz, 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-0842-0 (pdf)

TARRYN FISHER

MANŽELKY

VENDETA

Pro Colleen

1

KAŽDÝ TÝDEN PŘICHÁZÍ VE ČTVRTEK. V můj den, čtvrtek totiž patří mně. Jde o slibný den, utopený mezi významnějšími; ani začátek, ani konec, ale chvíle odpočinku. Příslib víkendu. Někdy přemítám nad ostatními dny a uvažuju, zda ony myslí na mě. Takové ženy jsou, nebo ne? Neustále se zabírají jedna druhou – sraženiny zvědavosti a zášti v citových kalužinkách. Málo platné; pokud začnete nad něčím moc dumat, dospějete k úplně špatným závěrům.

Přichystám stůl pro dva. Zatímco na něj rovnám stříbrnou jídelní soupravu a občas se pozastavím nad správným umístěním toho či onoho, připadám si trochu nabuzená. Přejedu si jazykem po zubech a zavrtím hlavou. Chovám se pošetile, dnes večer tu budeme jen já a Seth – rande v domácím prostředí. Ne, že bychom to někdy měli jinak, ven si totiž vyjdeme jen zřídka, někdo by nás přece mohl vidět. Na pováženou... nechcete, aby vás zahlédli s vlastním manželem. Nebo váš manžel nestojí o to, aby ho přistihli s vámi. Vodka, kterou jsem předtím usrkávala, mě zahřála. Údy mám uvolněné a pohyby ledabylé. Když

pokládám vidličku vedle talíře, skoro převrhnou vázu s růžemi: kytici bledoune růžových květů. Vybrala jsem je jako narážku na sex, poněvadž když se nacházíte v pozici, jako je ta moje, na vrcholné sexuální formě mimořádně záleží. *Koukni na ty křehké, růžové okvětní plátky. Myslíš díky nim na můj poštěvák? Výborně!*

Napravo od vaginálních květů stojí dvě bílé svíce ve stříbrných stojáncích. Matka mi kdysi pověděla, že v mihotavém světle svíček může žena vypadat až o deset let mladší. Na takových věcech jí záleželo. Doktor jí každých šest týdnů zapíchl do čela jehlu a napumpoval pod svrchní vrstvu kůže 30 ml botoxu. Předplatila si všechny módní časopisy tištěné na kvalitním lesklém papíru, na jaké si jen vzpomenete, a sbírala knihy s návody, jak si udržet manžela. O což se ženy snaží tak zoufale pouze v případě, že už o něj přišly. Dokud moje ideály neposkvrnila realita, připadala mi matka povrchní. Chtěla jsem jí být na míle vzdálená: milovaná, úspěšná, s krásnými dětmi. Jenže pravda je taková, že naše touhy představují oproti přívalu dědičnosti a prostředí pouhý proud. Celý život se probíjíte příbojem, ale nakonec vám dojdou síly a tok genů a výchovy vás stáhne pod hladinu. Postupem času jsem se jí začala podobat víc než sobě samé.

Palcem pootočím kolečkem zapalovače a přidržím plamínek nad knotem. Používám Zippo zdobené zašlými pozůstatky motivu britské vlajky. Chvějící se ohnivý jazýček mi připomíná můj krátký flirt s kouřením. Šlo hlavně o image – nikdy jsem nevdechovala, ale pohled na zářivý bod u konečků mých prstů mi přinášel neskutečné potěšení. Svícny jsem viděla v katalogu společnosti Tiffany a rodiče mi je později věnovali ke kolaudaci. Přišlo mi, že zosobňují očekávanou vytríbenost. Novomanželka se podívá na párek svícínek a díky nim si představí život

naplněný slavnostními večeřemi. K jedné takové zasedneme dnes i my. Můj život je téměř dokonalý.

Zatímco skládám ubrousky, kouknu se letmo arkýřovým oknem na park, který se rozprostírá pode mnou. Výhled je šedivý, typicky seattlovský. Byt jsem si vybrala právě kvůli možnosti pozorovat park, ačkoliv jsem se mohla usadit ve větší a hezčí jednotce orientované na Elliottův záliv. Většina lidí by si nejspíš zvolila právě pohled na vodu, já však raději sleduju lidské životy. Na lavičce sedí pár se stříbřitými vlasy a dívají se na stezku, po níž se každých pár minut mihne cyklista nebo běžec. Nedotýkají se, ale svorně pohybují hlavami ze strany na stranu, kdykoli je někdo mívá. Napadne mě, jestli tam takhle jednou budeme posedávat se Sethem, a pak si vzpomenu na ostatní a do tváří mi stoupne horkost. Když se do představ o budoucnosti musejí započítat další dvě ženy, se kterými se dělíte o manžela, věci se tím komplikují.

Nachystám láhev Rulandského šedého, kterou jsem dnes vybrala na trhu. Etiketa vypadá nudně, rozhodně nezaujme na první pohled, ale vážně vyhlížející pán, jenž mi víno prodal, si během podrobného popisu jeho chuti potěšeně mnul prsty. Už si nevzpomínám, co povídal, i když uplynulo sotva pár hodin. Myšlenkami jsem se upínala k výběru potřebných přísad. Matka mě učila, že dobrá žena musí umět především vařit.

Poodstoupím, abych zhodnotila své dílo. Celkově se jedná o působivě přichystanou tabuli, v prezentaci přece vynikám. Vše vypadá dokonale, jak to má rád a jak se to tím pádem líbí i mně. Nejde o to, že bych postrádala charakter; ale všechno, čím jsem, je tu pro něj. A tak to má být.

Přesně v šest hodin zaslechnu, že se v zámku otáčí klíč, a pak svist otevírajících se dveří. Vnímám jejich následné klapnutí a dopad klíčů na stolek v předsíni. Seth nikdy nechodí pozdě. Když vedete tak spleťtý život jako on, na pořádku záleží. Uhladím si pečlivě natočené vlasy a vyjdu z kuchyně do chodby, abych ho uvítala. Prohlíží si poštu, kterou drží v ruce. Na konečcích vlasů mu ulpěly kapky deště.

„Vybral jsi schránku! Děkuju.“ Stydím se za nadšení ve svém hlase. Proboha, vždyť jde jen o poštu.

Položí hromádku na mramorový stolek vedle svých klíčů a usměje se. V břiše se mi cosi hne, žár a nával vzrušení. Přistoupím k jeho rozložitě postavě, vdechnu, jak voní, a zabořím mu obličej do krku. Má pěkný krk, opálený a široký. Spočívá na něm velmi hezká vlasatá hlava a klasicky pohledná tvář s nepatrným náznakem darebáckého strniště. Přitulím se k němu. Pět dní je dlouhá doba, když se máte obejít bez muže, kterého milujete. V mládí jsem považovala lásku za přítěž. Jak máte něco stihnout, když musíte bez ustání brát v potaz někoho dalšího? Jakmile jsem poznala Setha, vzaly veškeré takové úvahy za své. Stala se ze mě moje matka: slepě milující, povolná, citová i sexuální rozhodnožka. Zároveň mě to vzrušovalo i odpuzovalo.

„Chyběl jsi mi,“ oznámím mu.

Políbím ho pod bradu, pak na citlivé místečko pod uchem a nakonec si stoupnu na špičky, abych se střetla s jeho ústy. Toužím po pozornosti, a tak ho líbám agresivně a dlouze. Z hloubi hrdla se mu vydere zasténání a kufřík bouchne o zem. Obejme mě.

„Pěkné přivítání,“ konstatuje. Dvěma prsty mi přejíždí po páteři, až se rozeznám jako saxofon. Jemně mě masíruje, dokud se nezavrtím a nepřivinu ještě blíž.

„Měla bych pro tebe daleko hezčí, ale čeká na nás večere.“

Oči se mu zamží a mě se zmocní tiché nadšení. Vzrušila jsem ho ani ne za dvě minuty. Chci říct, *Trumfni tohle*, jenže komu? Něco ve mně povolí, stuha, která se rozmotává dál a dál. Zkusím ji zachytit, než to zajde příliš daleko. Proč na ně musím pořád myslet? Aby nám to fungovalo, je třeba dělat pravý *opak*.

„Co jsi mi nachystala?“ odváže si šálu z krku a využije ji, aby si mě přitáhl a znovu políbil. Jeho vřelý hlas mě vytrhne z mrazivého transu a já svoje pocity odsunu stranou. Jsem pevně odhodlaná nepokazit si společný večer.

„Hezky to voní.“

Usměju se a ladně se přemístím do jídelny – přehlídka boků, aby jídlo lépe chutnalo. Ve dveřích se zastavím, aby mi neuniklo, jak se dívá na nachystaný stůl.

„Všemu dodáváš na kráse.“ Natáhne se po mně silnýma, opálenýma rukama, na nichž tu a tam vystupují žíly, ale laškovně odtačím z dosahu. Okno za ním omývá déšť. Podívám se mu přes rameno – dvojice z lavičky zmizela. Co na ně čekalo doma? Čína na plastovém talířku? Polévka z pytlíku?

Přesunu se do kuchyně a dávám si záležet, aby se Seth díval. Ze zkušenosti vím, že když se správně hýbete, oči muže na vás zůstanou přilepené.

„Jehněčí kotletky,“ zavolám na něj. „S kuskusem...“

Vezme ze stolu láhev vína, podrží ji za hrdlo a nakloní ji, aby si mohl přečíst etiketu. „Dobré víno.“ Seth by neměl pít víno a s ostatními to dodržuje. Z náboženských důvodů. Kvůli mě dělá výjimku a já to počítám mezi svá malá vítězství. Vlákala jsem ho do světa sytě červeného Merlotu a jiskřivého Chardonnay. Líbali jsme se, smáli a šukali jsme opilí. Jen my dva; s nimi to nedělal.

Pošetilé, uznávám. Tenhle život jsem si vybrala a nejde o sou-
těž, ale o to, co může člověk nabídnout. Jenže jakmile se do
něčeho zapojí víc žen, je těžké nesledovat skóre.

Vracím se z kuchyně s večeří, ruce schované pod utěrkami.
Už nám nalil víno a teď usrkává a dívá se z okna. O dvanáct
pater níž hučí noční život města. Před parkem se táhne rušná
ulice. Napravo od parku, kam teď nevidíme, leží Pugetův zá-
liv, který v létě kráší plachetnice a trajekty a v zimě ho skrývá
mlha. Z ložnice bychom na něj dohlédli – na tu širokou pláň
stojaté a padající vody. Seattle jak vyšitý.

„Kašlu na večeři,“ řekne. „Chci tě hned.“ Jeho hlas zní rozka-
zovačně. Námitky do Sethova života prakticky nepatří a tahle
strategie se mu doposud vždycky vyplácela.

Položím podnosy na stůl a naplní mě jiný druh hladu. Sledu-
ju, jak zhasíná svíčky, aniž by ze mě spustil oči, a pak odkráčím
do ložnice. Cestou si rozepnu šaty. Nespěchám, aby si dobře
prohlédl, jak ze mě hedvábí klouže dolů. Cítím ho za sebou:
působivou přítomnost, teplo a očekávání. Má dokonalá večeře
stydne na stole, a zatímco jehněčí tuk tuhne na okrajích, pro-
míchaný s pomeranči a smetanovou omáčkou, vyklouznu ze
šatů, předkloním se a opřu o postel. Ruce se mi až po zápěstí
zaboří do příkrývky a on mi prsty přejeđe po bocích a zatáhne
za pružný okraj mých kalhotek. Stáhne je dolů, a když mi
spadnou ke kotníkům, odkopnu je pryč.

Po kovovém *cinknutí* následuje *ssvist* pásku. Nevysvléká
se – slyším jen tlumený dopad kalhot.

Později ohřeju večeři v mikrovlnce zabalená do župánku.
Mezi nohama mi tepe, po stehně mi stéká trocha spermatu
a připadám si mimořádně příjemně rozbolavělá. Donesu mu
talíř na pohovku. Válí se na ní do půl těla nahý s paží přes oči

jako pravé ztělesnění vyčerpání. I když se snažím, nedaří se mi potlačit široký úsměv. Culím se jako školačka, třebaže se to k mé obvyklé roli vůbec nehodí.

„Jsi nádherná,“ pronese, jakmile mě uvidí. Hlas mu po sexu vždycky zhrubne. „To bylo úžasný,“ pohladí mě po stehně a vezme si talíř. „Pamatuješ si, jak jsme si říkali, že pojedeme na dovolenou? Kam bys chtěla vyrazit?“ Postkoitální konverzace se Sethem v kostce: když se udělá, rád mluví o budoucnosti.

Jestli si to pamatuju? Samozřejmě, že ano. Vydoluju z obličeje překvapený výraz.

Dovolenou mi slibuje už rok. Jen my dva.

Srdce se mi rozbuší. Na tohle jsem čekala. Nechtěla jsem na něj tlačit, měl toho koneckonců moc, jenže teď to přijde – můj rok. Vysnila jsem si místa, kam bychom mohli jet. Svůj výběr jsem zúžila na pláž. Bílý písek a azurově modrá voda, dlouhé procházky na hraně příboje. Ruku v ruce. *Na veřejnosti.*

„Třeba někam do tepla,“ odpovím. Do očí se mu nedívám, protože nechci, aby poznal, jak dychtím po tom mít ho sama pro sebe. Jsem nenasytná, žárlivá a malicherná. Předkloním se, abych jeho skleničku s vínem položila na nízký stolek, a nabídnu mu tak dobrý výhled do svého výstřihu. Okamžitě se natáhne po mých prsou, což jsem očekávala. V některých věcech je předvídatelný.

„Turks a Caicos?“ navrhně. „Nebo Trinidad?“

Ano a ano!

Usadím se do křesla naproti pohovce a hodím si nohu přes nohu, takže se mi župánek rozevře a odhalí kus stehna.

„Nechám to na tobě,“ řeknu. „Nacestoval jsi toho víc než já.“ Ví, že rád o věcech rozhoduje. A co mi záleží na tom,

kde skončíme? Jen když si ho užiju celý týden, bez přerušení a dělení se. Úplná fantazie. Teď však přichází chvíle, kterou vyhlížím s očekáváním i hrůzou.

„Pověz mi, jak ses měl, Sethe.“

Položí talíř a promne si prsty. Lesknou se mu mastnotou z masa a já bych k němu ráda popošla, vložila si je do úst a olízala je do čista.

„Monday je špatně, kvůli miminku...“

„A já,“ utrousím. „Pořád je v prvním trimestru, to ještě pár týdnů potrvá.“

Přikývne a pousměje se. „Stejně se moc těší. Koupil jsem jí takovou tu knížku se jmény. Zatrhává si ta, co se jí líbí, a když jsem u ní, procházíme si je spolu.“

Ucítím osten žárlivosti a okamžitě ho potlačím. Vyprávění o ostatních představuje vrchol mého týdne a já si ho nechci pokazit banalitami.

„To je něco,“ přitakám. „Chce kluka, nebo holku?“

Zasměje se a odejde do kuchyně, kde dá talíř do dřezu. Slyším téct vodu a potom bouchnutí víka koše, jak zahodil ubrousek.

„Kluka. S tmavými vlasy, aby byl po mně. Ale já si myslím, že ať to dopadne jakkoli, dítě zdědí její blondatou hřívu.“

V duchu si představuju Monday s dlouhými, dokonale rovnými světlými vlasy a opálenou jako surfařku. Je štíhlá, vypracovaná a zuby jí jen svítí. Hodně se směje – hlavně věcem, které jí povídá on – a zamilovala se do něj tak, jak to umí jen mladí. Jednou mi prozradil, že je jí pětadvacet, ale vypadá jako čerstvá vysokoškolačka. Normálně by mě pobuřovalo to klišé, že si muži vybírají mladší ženy, jenže u něj to neplatí. Seta přitahuje pocit blízkosti.

„Dáš mi vědět, jakmile se dozvíš, co čekáte?“

„To ještě potrvá, ale určitě,“ usměje se koutkem úst. „Příští týden jdeme k doktorovi. Jak přijde její pondělí, pojedu rovnou tam.“ Mrkne na mě a já jednoduše nedovedu skrýt, že se červenám. Nohy mám překřížené a pohupuju špičkou chodidla, zatímco mě naplňuje horko. Působí na mě stejně jako v den, kdy jsme se potkali poprvé.

„Můžu ti namíchat pití?“ zeptám se a vstanu.

Přejdu k baru a zapnu stereo. Samozřejmě, že se chce napít. Když je u mě, vždycky si dá. Prozradil mi, že si začal v kanceláři schovávat láhev skotské, a já mám v duchu ze svého špatného vlivu na něj škodolibou radost. Tom Waits se rozezpívá a já sáhnu po karafě s vodkou.

Dřív jsem se vyptávala i na Tuesday, ale Sethovi se do povídání o ní nikdy příliš nechtělo. Vždycky jsem to připisovala výsadnímu postavení jeho první manželky. První manželka, první žena, kterou kdy miloval. Svým způsobem mě odrazuje, že jsem až jeho druhá volba. Utěšuju se tím, že ze zákona patří Seth mně, takže i když jsou stále spolu, musel se s ní rozvést, aby si mě mohl vzít. Tuesday nemusím. Je sobecká; na první místo postavila svou kariéru, zatímco u mě ho má vyhrazeno Seth. Ale ačkoli s její volbou nesouhlasím, nemůžu jí to mít úplně za zlé. Pět dní v týdnu je pryč. Přebývajících den připadá na střídačku každé z nás, ale k našim úkolům patří vyplnit zbytek času věcmi, které se Sethem nesouvisejí: já jsem si vybrala hlouposti – keramiku, zamilované romány a televizi – jenže Tuesday se rozhodla pro práci. Zašmátrám v kapsách župánku, abych našla jelení lůž. Mimo manželství vedeme plné životy, protože jedině tak si můžeme uchovat soudnost.

Co bylo k večeři? Zase pizza? ptávala jsem se. Jednou přiznal, že Tuesday raději jídlo objednává, než vaří.

Tobě nevoní ničí kuchařské schopnosti, dobírával si mě.

Nachystám dvě sklenky a naplním je ledem. Slyším, jak za mnou Seth vstává z pohovky. Když otevřu láhev, soda zasyčí a já nalévám až po vrch. Ještě nejsem hotová a už u mě stojí a líbá mě na krk. Nakloním hlavu, abych mu usnadnila přístup. Vezme si svoje pití a přejde k oknu, zatímco já si sedám.

Dívám se na něj z pohovky s orosenou skleničkou v ruce.

Přisedne si ke mně a drink odloží na stolek. Směje se a hladí mě po krku.

Oči mu jen hrají, škádlí mě jimi. Zamilovala jsem se do těch zdánlivě věčně rozesmátých očí. Pousměju se a opřu se o něj, abych si užila blízkost jeho pevného těla. On zvolna klouže prsty po mé paži – nahoru a dolů, zas a znovu.

O čem ještě můžeme mluvit? Chci mít přehled o všem, co dělá. „Jak jde podnikání...?“

„Alex...“ zarazí se. Sleduju, jak si bříškem palce přejeđe po dolním rtu. Tenhle jeho zvyk mi připadá hrozně roztomilý.

Co provedl tentokrát?

„Načapal jsem ho při další lži,“ připustí.

Alex je Sethův obchodní partner – společnost založili spolu. Co si pamatuju, funguje Alex jako tvář podniku, takže se potkává se zákazníky a zajišťuje zakázky, zatímco Seth obstarává samotnou výstavbu domů, včetně jednání s dodavateli a inspektory. Od Setha vím, že poprvé se poškorpili kvůli jménu firmy: Alex chtěl, aby zahrnovalo jeho příjmení, Seth si přál odkázat na oblast severozápadní Ameriky. Po dlouhém dohadování se usnesli na názvu Smaragdové město – projekty a konstrukce. Za posledních pár let jim jejich preciznost i nepopiratelná krása domovů, které vybudovali, zajistila několik významných klientů. Já jsem se s Alexem nikdy nesetkala. Vlastně ani

neví, že existuju. Myslí si, že Seth je ženatý s Tuesday. Když to ještě byla pravda, jezdili s Alexem a jeho ženou na dovolené – jednou na Havaj, jindy lyžovat do Kanady. Sama znám Alexe z fotek. Je o kousek menší než jeho manželka Barbara, dřívější Miss Utah. Vypadá podsaditě, plešatí a působí trochu nafoukaně.

Existuje tolik lidí, které jsem nikdy neviděla. Třeba Sethovy rodiče nebo jeho přátele z dětství. A poněvadž jsem jeho druhá žena, možná k tomu ani nikdy nedojde.

„Hm?“ brouknu. „Co se stalo?“

Celá moje existence i všechny hry, které hraju, jsou naprosto vyčerpávající. Prokletí ženy. Buď přímá, ale ne moc. Silná, jenže ne příliš. Ptej se, ale nepřeháněj to. Ustrknu ze sklenky a přisednu si vedle něj.

„Baví tě to poslouchat?“ opáčí. „Je trochu divné, když se zajímáš o...“

„Ty mě bavíš,“ usměju se. „Chci znát tvůj svět a vědět, co cítíš a zažíváš v době, kdy nejsi se mnou.“ Což je pravda, nebo ne? Svěho manžela miluju, jenže nejsem jediná. Jsou tu ostatní. Informace představují moji jedinou výhodu. Díky několika dobře načasovaným otázkám mohu hatit plány, sbírat kladné body, vyšukat mu mozek z hlavy a přitom předstírat povznesený, nezaujatý zájem.

Seth si povzdechne a dlaněmi si promne oči.

„Pojďme si lehnout,“ prohlásí.

Pozorně se na něj zadívám. Dnes už mi o nich nic nepoví. Natáhne ruku, aby mi pomohl vstát, já ji přijmu a nechám se vytáhnout na nohy.

Tentokrát se milujeme, a když ho obemknu nohama, dlouze se líbáme. Neměla bych si s tím lámat hlavu, jenže nedokážu

odolat. Jak může někdo mít rád tolik žen? Nová žena skoro každý druhý den. A kde si stojím na žebříčku jeho přízně?

Rychle usne, ale mně se spánek vyhýbá. Ve čtvrtek nikdy nespím.

2

V PÁTEK RÁNO SETH ODEJDE DŘÍV, než se probudím. Převalovala jsem se z boku na bok až do čtyř do rána a potom jsem zjevně tvrdě usnula, protože jsem ho neslyšela odejít. Někdy si připadám jako holka, co se probudí v posteli sama, poněvadž se její noční známost vyplížila z postele dřív, než se ho stihla zeptat na jméno. V pátek vždycky polehávám déle a civím na prohlubeň v polštáři, dokud se slunce nepřehoupne přes parapet a nezačne mi svítit do očí. Jenže slunce se ještě nevyškrábalo nad obzor, a tak pozoruju zmačkaný polštář, jako bych z něho čerpala vůli žít.

Rána jsou krušná. V normálním manželství se probudíte vedle někoho druhého, jehož rozespalé tělo dodává vašemu životu smysl. Znáte svoje návyky a plány, a ta všednost se sice omrzí, ale zároveň vám poskytuje jistotu. Mně útěcha normálního vztahu schází – nemám chrápajícího manžela, kterého bych během noci okopávala, a ani nemusím z umyvadla vztekle drhnout zaschlou zubní pastu. Sethova přítomnost se na charakteru mého domova nijak neprojevuje, a to mě většinu času trápí. Sotva přijde, už zase odchází do postele jiné ženy, zatímco moje lůžko vychládá.

Kouknu se na telefon a žaludek se mi stáhne úzkostí. Nera-
da mu píšu zprávy. Předpokládám, že jich každý den dostává
mraky od ostatních, a přesto musím dnešního rána překonávat
nutkání natáhnout se po mobilu a napsat mu:

Chybis mi.

Vždyť to ví, musí to přece vědět. Když svého manžela pět dní
v týdnu nevidíte, musí mu být jasné, že ho postrádáte. Ale po
telefonu nesáhnou a ani mu nic nenapišu. Odhodlaně přeho-
dím nohy přes okraj postele, vklouznu do pantoflí a prsty se
zavrtám do měkcoučkého kožíšku uvnitř. Představují součást
mé rutiny a snahy o normálnost. Přejdu do kuchyně a z okna
vyhlédnu na město pode mnou. Po silnici 99 se táhne had
červených brzdových světel – to dojíždějící čekají, až jim na
semaforu blikne zelená. Stěrače se míhají tam a zpět a zba-
vují čelní skla drobného mrhnutí. Přemítám, jestli je mezi
řidiči i Seth, ale pak si uvědomím, že jezdí jinudy. Vzdaluje
se odsud i ode mě.

Otevřu ledničku, vytáhnu skleněnou láhev Coly a postavím
ji na linku. Přehrabuju se v šuplíku s příbory, abych našla ot-
vírák, a zakleju, když si pod nehet zarazím párátko. Postižený
prst strčím do pusy a zátku uvolním volnou rukou. V ledničce
mám vždycky jen jednu láhev Coly a zbytek schovávám pod
dřezem za konvičkou na zalévání. Kdykoli nějakou vypiju,
dám tam místo ní novou, takže to vypadá, že mi v ledničce už
pěkně dlouho sedí jedna a ta samá láhev. Balamutím jen sama
sebe. A nejspíš taky nechci, aby Seth věděl, že piju ke snídani
bublínkovou limonádu. Dobíral by si mě, což mi nevadí, ale
k něčemu takovému se lidé prostě neradi přiznávají. Když jsem
byla malá, jako jediná jsem si ještě ráda hrála s barbínami.

Kamarádky v deseti letech už dávno zajímaly kazety s make-upem a MTV a od rodičů chtěly na Vánoce oblečení, a ne nový karavan pro panenku. Hrozně jsem se za svou lásku k barbínám styděla, hlavně poté, co kolem toho holky nadělaly velký humbuk a prohlásily, že jsem mimino. Když jsem hračky sbalila a schovala do krabice ve skříni, šlo o jeden z nejsmutnějších momentů mého dětství. Toho večera jsem brečela, dokud jsem neusnula, poněvadž jsem se nechtěla rozloučit s milovanou zálibou, a na druhou stranu jsem věděla, jak to od ostatních slíznu, pokud to neudělám. Když matka o pár týdnů později uklízela prádlo a krabici našla, ptala se, co se stalo. Se slzami v očích jsem šla s pravdou ven. Jsem už na panenky moc velká a nastal čas je odložit.

Můžeš si s nimi hrát tajně. Nikdo se to nemusí dozvědět. Nemusíš se vzdávat něčeho, co máš ráda jen proto, že se to ostatním nepozdává, poradila mi.

Mít i uchovávat tajnosti mi jde velmi dobře.

Vidím, že si před odchodem opekla topinku. Na lince zůstaly zbytky drobečků a ve dřezu leží nůž zamaštěný od másla. Vynadám si, že jsem nevstala dřív a něco mu nenachystala. *Příští týden*, přikáží si. Příští týden se polepším a svého muže ráno nakrmím. Rozšířím řady manželek, které ukájejí mužskou chuť na jídlo a sex třikrát denně. Žaludek se mi sevře a napadne mě, jestli Monday a Tuesday vstávají a chystají mu snídani. Byla jsem doteď nedbalá? Myslí si, že ho zanedbávám, když zůstávám v posteli? Shrnu si drobtý do dlaně a vztekle je vytrěpu do dřezu, načež si odnesu Colu do obýváku. Láhev mě studí v dlani, já usrkávám a přemýšlím, v čem všem bych se mohla zlepšit.

Vzbudím se o něco později a světlo už vypadá jinak. Posadím se a všimnu si převržené Coly, kolem níž se do koberce vpíjí hnědý flek.

„Doprdele,“ ulevím si a vstanu. Zjevně jsem zadřímala s lahví v ruce. To mám z toho, že ponocuju a čumím do stropu. Pospíším si pro hadr a čistič skvrn, zakleknu a začnu zuřivě drhnout koberec. Lepivý karamel z Coly už na vázaném béžovém koberečku zaschl. Něco mě štve, uvědomím si, když se mi po tvářích začnou koulet slzy. Dopadají na potřísněnou látku a já ještě zvýším své úsilí. Jakmile špína zmizí, dosednu na paty a zavřu oči. Co mě to potkalo? Jak se ze mě stala poddajná pipka, která žije jen pro čtvrtky a lásku muže, který svou pozornost skoupě přiděluje hned třem ženám? Kdybyste mému devatenáctiletému já pověděli, jak skončím, vysmálo by se vám do ksichtu.

Příští týden to bude pět let, co mě našel. Učila jsem se v kavárně a nade mnou se jako strašák vznášely závěrečné zkoušky na zdravotní sestru. Ani trochu jsem se na ně necítila. Už dva dny jsem nespala a dopracovala jsem se do bodu, kdy jsem do sebe lila kafe jako vodu, jen abych zůstala vzhůru. Když si ke mně přisedl Seth, kymácela jsem se na křesle napůl v mdlobách. Pamatuju si, jak mě jeho přítomnost otráвила. Mohl si vybrat z pěti dalších sedaček, proč se musel usadit zrovna u mě? Vypadal hezky: lesklé černé vlasy a tyrkysové oči, vyspaný, vyfiknutý a výřečný. Zeptal se, jestli ze mě bude zdravotní sestra, a já jsem mu odsekla, jen abych se o chvíli později za svou nezdvořilost omluvila. Mávl rukou, jako že o nic nejde, a prý jestli mě může z učení vyzkoušet.

Vyprskla jsem smíchy a teprve pak mi došlo, že nežertuje. „Opravdu chcete strávit páteční večer tím, že budete zkoušet polomrtvou studentku zdravotní?“ zeptala jsem se.

„Samozřejmě,“ přitakal a v očích mu hrálo. „Předpokládám, že když si získám vaši přízeň, neodmítnete, až vás pozvu na večeři.“

Vzpomínám si, jak jsem se na něj zamračila a přemítala, jestli si ze mě tropí bláznů. Třeba ho poslali kamarádi, aby ztrapnil smutnou holku zašitou v koutě. Byl až moc hezký. Chlapi jako on se nikdy nezahazují s holkami, jako jsem já. Nejsem sice ošklivá, ale vypadám spíš obyčejně. Matka vždycky prohlašovala, že já jsem pobrala rozum a moje sestra, Torrence, krásu.

„To myslíte vážně?“ ujišťovala jsem se. Najednou mi začalo vadit, že mám zplihlé vlasy a nejsem namalovaná.

„Jen pokud vám chutná mexické jídlo,“ on na to. „Nemůžu se zamilovat do dívky, která nemá ráda jejich kuchyni.“

„Mexické nejím,“ odpověděla jsem a on se chytil za srdce, jako by ho zabolelo. Zasmála jsem se tomu, jak příliš pohledný muž předstírá v kavárně, že ho postihl infarkt.

„Akorát si z vás utahuju. To by člověk musel být pošahanej, aby se vyhýbal mexickým jídlům, ne?“

Navzdory svému lepšímu úsudku a narvanému rozvrhu jsem si s ním domluvila na další týden večeři. Nějaké živiny jsem do sebe koneckonců dostat musela. Když jsem zaparkovala svůj malý, otlučený Ford u restaurace, napůl jsem předpokládala, že se neukáže. Ale jakmile jsem vystoupila z auta, zahlédla jsem ho u vchodu, kde se schovával před deštěm. Stejně už měl kabát na ramenou místy mokrý.

Během prvního chodu byl okouzlující a vyptával se mě na školu, mou rodinu a na plány do budoucna. Zatímco jsem si namáčela nachos do salsy, zkoušela jsem si vybavit, kdy se o mě naposledy někdo takhle zajímal. Byla jsem unesená, a tak jsem

mu na všechno nadšeně odpovídala. A když večere skončila, uvědomila jsem si, že já o něm nevím nic.

„To si necháme na příští týden,“ prohlásil, když jsem to nadhodila.

„Jak víš, že nějaké příště bude?“ opáčila jsem.

Jen se usmál a v ten moment jsem věděla, že v tom pěkně lítám.

Osprchuju se, obleču a až na cestě ke dveřím zkontroluju mobil. Poněvadž je Seth pět dní v týdnu pryč, dobrovolně se hlásím na noční směny, které nikdo jiný nechce. Kdybych měla v noci sedět sama doma a přemýšlet o tom, jak je s ostatními, nesnesla bych to. Raději se neustále něčím zaměstnávám, soustředím se. V pátek vždycky chodím do posilovny a pak na trh. Někdy si zajdu na oběd s kamarádkou, ale poslední dobou toho mají všichni nějak moc a na společné obědy jim nezbyvá čas. Z většiny mých kamarádek se staly buď novopečené manželky, nebo maminky, a tak se naše životy dělí mezi rodinu a práci.

Mobil hlásí, že mi Seth poslal zprávu:

Uz ted mi chybis. Nemuzu se dockat pristihho tydne.

Strnule se usměju a přivolám si výtah. To se mu to píše o stýskání, když není nikdy sám. Ale takhle bych přemýšlet neměla. Vím, že nás miluje všechny a že každou z nás postrádá, když je pryč.

Dame si priste pizzu? pokusím se o vtip.

Odpověď přijde okamžitě – smajlík, který brečí smíchy. Co lidé dělali, když je ještě neměli? Přijde mi, že bez nich se emočně nabitě sdělení nijak rozumně odlehčit nedá.

Vejdu do výtahu, telefon zastrčím zpátky do kabelky a pousměju se. Ať už prožívám jakkoli špatný den, SMS od Setha všechno vylepší. A že špatných dnů mívám hodně – dnů, kdy si připadám neschopná a kdy váhám, jakou roli v jeho životě vlastně hraju.

Každou z vás miluju jinak, ale rovnocenně.

Chtěla jsem vědět, co to konkrétně znamená. Jde o sex? O city? A kdyby si musel vybrat, kdyby mu někdo dal pistoli k hlavě, vybral by si mě?

Když mi Seth prvně řekl o své manželce, seděli jsme v italské restauraci La Spiga v Capitol Hill. Bylo to naše čtvrté rande. Rozpaky, jaké provázejí dva lidi, co se teprve poznávají, už vyprchaly a nahradila je příjemnější fáze. To už jsme se vodívali za ruce... líbali se. Prohlásil, že si se mnou potřebuje o něčem promluvit, a já jsem čekala nejspíš konverzaci o tom, kam se náš vztah ubírá. Jakmile z úst vypustil slovo *manželka*, položila jsem vidličku, utřela si omáčku z pusy, zvedla kabelku a odešla. Dohonil mě na konci ulice, zrovna když jsem mávla na taxík, a pak ho dostihl číšník a dožadoval se, aby zaplatil donesené jídlo. Všichni jsme trapně postávali na chodníku, dokud mě Seth neuprosil, abych se s ním vrátila dovnitř. Váhavě jsem ho poslechla, částečně jsem si přece jen chtěla poslechnout, co má na srdci. Jak by k tomu *vůbec mohl* cokoli říct? Jak by mohl něco takového obhájit?

„Věř mi, vím, jak to zní.“ Dlouze se napil vína a pak pokračoval. „Nejde o sex. Nejsem závislák, pokud tě to napadlo.“

Právě to jsem si myslela. Založila jsem si ruce na prsou a čekala jsem. Koutkem oka jsem zahlédla číšníka, jak postává opodál. Uvažovala jsem, jestli předpokládá, že se pokusíme z restaurace vyběhnout znovu a opět bez zaplacení.

„Můj otec...“ začal a já jsem obrátila oči v sloup. Polovina lidí na světě by mohla svou omluvu zahájit frází „můj otec“. Nicméně jsem držela slovo a nechala ho mluvit dál.

Dolehla ke mně hesla: „Moji rodiče... polygamisté... čtyři matky.“

Šokovaně jsem na něj zírala. Představte si, že už má chlap gatě na půl žerdi, když vám najednou řekne, že je ve skutečnosti ženská. Napřed jsem si myslela, že lže, nebo si ze mě hloupě střílí, ale z očí mu koukalo cosi jiného. Předložil mi citlivou informaci a očekával můj rozsudek. Nevěděla jsem, jak na to zareagovat. Co by se hodilo odpovědět? Takové věci se dějí v televizi, ale v opravdovém životě...?

„Vyrostl jsem v Utahu,“ vykládal dál. „Odešel jsem hned v osmnácti. Přísahám, že se mi protivilo všechno, čemu věřili.“

„Já tomu nerozumím,“ přiznala jsem. A byla to pravda. Ruce jsem pod stolem samým napětím zatínala v pěst, až se mi nehty zarývaly do dlaní.

Přejel si rukou přes obličej a najednou vypadal o deset let starší. „Moje manželka nechce mít děti,“ pronesl. „A já nepatřím k chlapům, co ženu nutí, aby se stala něčím, co jí není vlastní.“

Jako bych ho najednou viděla jinýma očima – jako tátu s jedním dítětem za krkem a druhým, co se mu motá kolem nohou. Představila jsem si zmrzlinové poháry a nácvik baseballu. Snil o stejných věcech jako já a jako většina lidí.

„No a jak do toho zapadám já? Sháníš chovnou klisnu a já mám vhodné parametry?“ Nechovala jsem se vlídně, jenže mi poskytl snadný cíl. Proč si vybral zrovna mě a kdo tvrdil, že já vůbec děti chci?

Zatvářil se, jako by ho moje obvinění zamrzelo, ale to se mnou nehnulo. Z takových, jako je on, se mi dělalo zle. Jenže

jsem se vrátila ke stolu, abych ho vyslechla, a to jsem plánovala udělat. Měl manželku, ale chtěl novou. Aby mohl založit rodinu. Kdo si ksakru myslí, že je? Celá ta záležitost byla odporná, což jsem mu dala jasně najevo.

„Chápu,“ hlesl sklesle. „Naprosto ti rozumím.“ Potom zaplatil účet, já jsem se s ním chladně rozloučila a rozešli jsme se. Později mi pověděl, že si myslel, že už se mu nikdy neozvu, ale já jsem se vrátila domů a celou noc jsem se jen převalovala z boku na bok neschopná usnout.

Jenže jsem ho měla ráda. Hrozně moc ráda. Něco v sobě měl – snad charisma, nebo vnímavost. Každopádně jsem se s ním nikdy necítila méněcenná. Ne jako s kluky, se kterými jsem chodila na vysoké, co do mých očí koukali jen na svůj vlastní odraz a pro něž jsem byla dobrá jen „prozatím“. Když jsem byla se Sethem, připadala jsem si jako jediná na světě. Všechny tyhle pocity jsem potlačila, abych obrečela konec zdánlivě slibného nového vztahu. Dokonce jsem dvakrát vyrazila na rande – s hasičem z Bellevue a taky s drobným podnikatelem ze Seattlu. V obou případech to dopadlo mizerně, protože jsem je srovnávala se Sethem. A když už jsem měsíc truchlila víc, než by se slušelo ohledně muže, kterého jsem sotva znala, sebrala jsem odvahu a zavolala mu.

„Chybíš mi,“ vyhrkla jsem, jakmile hovor vzal. „Nestojím o to, jenže si nemůžu pomoci.“

Potom jsem se zeptala, jestli jeho žena ví, že si shání novou partnerku, s níž by měl děti. Na Sethově konci zavládlo dlouhé ticho, delší než by se mi zamlouvalo. Už jsem mu chtěla říct, aby zapomněl, že jsem se ptala, když vydechl: „Ano.“

„Cože?“ zeptala jsem se a přitiskla si telefon blíž k uchu. „Říkáš, že to ví?“

„Dohodli jsme se na tom spolu,“ pronesl daleko sebevědoměji.
„Že potřebuju být s někým, kdo stojí o stejné věci jako já.“

„Tys jí to pověděl?“ ujišťovala jsem se.

„Hned po naší první schůzce. Přišlo mi, že jsme si padli do noty, a chtěl jsem, aby to věděla. Zariskoval jsem, ale něco mezi námi bylo. Nějaké pouto.“

„A ona to prostě přijala?“

„Ne... ano. Chci říct... je to těžké. Prohlásila, že nastal čas probrat, jaké máme možnosti. Že mě miluje, ale chápe to.“

Chvilí jsem mlčela a zkoušela zpracovat, co jsem se dozvěděla.

„Nemohli bychom se sejít?“ zeptal se. „Třeba jen na skleničku nebo na kafe. Nebudeme to hrotit.“

Chtěla jsem ho odmítnout a stát se silnou, odhodlanou ženou, která se nenechá zlomit. Místo toho jsem se přistihla, jak se s ním domlouvám, že se další týden potkáme v nedaleké kavárně. Když jsem zavěsila, musela jsem si připomenout, že to já jsem zavolala jemu a že mě do ničeho netlačil. *Máš to pod kontrolou*, povzbuzovala jsem se. *Zákonnou manželkou se staneš ty*. Tak hrozně jsem se pletla.

3

V SOBOTU RÁNO DORAZÍM PO SMĚNĚ DOMŮ a okamžitě zapadnu do postele. Byla to dlouhá noc, taková, co vás vyčerpá psychicky i citově. Na 5. silnici se srazilo deset aut, načež na pohotovost dovezli tucet raněných, a roztržka v domácnosti tam přivedla manžela se třemi střelnými ranami v břicho. Jeho žena přiběhla o deset minut později. V náruči držela malé dítě, žlutým tričkem jí prosakovala krev a na celé kolo křičela, že to byl omyl. Na pohotovosti se každá noc rovná hororu: otevřená zranění, pláč a bolest. Ke konci podlahy lepí krev a pokrývá je klzká vrstva zvratků. V práci chodím v černém, aby ten hnus nebyl tolik vidět.

Už už se propadám do spánku, když uslyším, jak se dveře otevrou a zase zavřou a ozve se hvizd lokomotivy. To mě můj bezpečnostní systém upozorňuje, že někdo vešel. Vymrštím se na posteli s očima dokořán. Zdálo se mi to, nebo se to opravdu stalo? Seth je v Portlandu; minulou noc mi napsal a vůbec se při tom nezmínil, že by se chystal přijet domů. Celá strnulá vyčkávám, uši našpicované, připravená vystřelit z postele a...

Zatímco mi srdce div nevyskočí z hrudi, rozhlížím se kolem po nějaké zbraní. Pistoli, co mi otec dal k jednadvacátým narozeninám, jsem nacpala někam do šatny. Snažím se vzpomenout si kam přesně, ale klepu se strachy. Takže něco jiného... Moje ložnice představuje sbírku měkkých, ženských serepetiček, nic co by se dalo rozumně použít. Odhodím peřinu a vydrápu se na nohy. Co jsem to za pitomou bezbrannou holku, která má pistoli, ale neví, kam ji schovala, ani jak se s ní zachází? Zapomněla jsem zamknout dveře? Domů jsem se dostala v polospánku, vrávorala jsem po bytě, boty jsem odkopla... A pak zaslechnu, jak na mě z předsíně volá matka. Panika pomine, i když srdce mi pořád divoce buší. Položím si na něj ruku a zavřu oči. Cinknutí. Když se moje matka hýbe, cinká. Uvolním se a ramena mi prudce klesnou do obvyklé polohy. Jasně. Měla dnes přijít na oběd. Jak jsem na to mohla zapomenout? *Jsi unavená, potřebuješ se vyspat, oznámím si.* Podívám se do zrcadla, urovnám si vlasy a vytřu si spánek z očí. Až potom vylezu z ložnice a přejdu do předsíně. Snažím se tvářit vesele.

„Ahoj mami,“ pozdravím ji a krátce ji obejmu. „Já jsem zrovna přišla. Promiň, ještě jsem se nestihla ani osprchovat.“

Matka o krok ustoupí, aby si mě prohlédla; světlo zvenku jí dopadne na dokonale upravené vlasy a já si všimnu, že má čerstvý melír.

„Vypadáš úžasně,“ pochválím ji. Očekává se to, ale zároveň je to pravda.

„Zato ty unaveně,“ odfrkne si. „Běž si dát sprchu a já nám udělám oběd, abychom nemusely do restaurace.“ Jak snadno mě odbude v mém vlastním domě. Neuvěřitelné, jak mě pořád dokáže dostat do pozice nedospělé holky.